

U hrobu žebračky.

Z rukopisu P. Jeřábka, rektora Veleckého 1821.

Zdlouha.

Zdeř chu-dá sta-ře-na ko - sti su-ché ti-še slo - ži-
kte-rá zde v bídě, ú - zko - sti mno-há lé - ta ztrá - vi-

la, v nichž se víc na-pla - ka - la, než-li se ra-

do - va - la.

Zdeř chudá stařena košti
suché tiše složila,
která zde v bídě, úzkosti
mnohá léta strávila,
v nichž se víc naplakala
nežli se radovala.

Jednou sukni roztrhanou
oudy své odívala,
šatou dosti polátanou
hlavu svou přikrývala;
počestné šediviny
byl šmuk její jediný.

Na čagánku podepřítá
své mdlé nohy vláčila;
hlava slabá, třesovitá
sem a tam se točila;
tak vždy po zadu smutná
plazila se samotná.

O živnůstku každodenní
u dveří žebravala;
Pámbů vás naděl, v stavení
lakomce slýchávala;
vše to svatú tichostí
snesla v trpělivosti.

V mládí svém, práci sedřená
v bídách se sestarala,
neduhami obklíčená,
z nich nikdy neokřála,
až v bolestech strnula
a tak v Pánu usnula.

Vsecko to jen na čas bylo,
čítalť Bůh její slze,
k spasení její sloužilo,
dnes jest jí jistě blaze;
svět jí sobě nevšímal,
hřích na ni nedotíral.

Ustavičnou kajícností
hřích mladosti smazala,
s křížem svým v trpělivosti
Krista následovala;
o dnes jistě jest v ráji
andělé ji líbají.

Odpočívej teď již v Pánu,
stařenko nejmilejší,
s Kristem Pánem v jednom stánu;
až po chvíli vezdejší
slavná již v mladém těle,
vstaneš v hrobu vesele.